

Θεώνη.—"Όλα, όλα· δὲν λείπει τώρα παρὰ νὰ φαιάσουμε τὰ σάνδβιτς καὶ νὰ νοῖζουμε τὸ τραπέζι.

Βένιερος.—Καλὰ.

Εὐτύχιος.—"Α, ἐγὼ νὰ φύγω τώρα καὶ ἔρχομαι στὶς ἑννῆς.

Βένιερος.—Δὲ βρῶσαι· μιὰ ποῦ ἤλθες κάθησε τώρα ἐδῶ. "Όλοι θὰ καθίσουμε· καὶ ὁ Βάρλας καὶ ὁ Γεώργος (γιατὶ ξεύρετέ το· ὁ ἀγαπητὸς ἀνεψιὸς μου τὸ σκάζει καμμιά φορὰ τὸ βράδυ καὶ τρώγει στὴ «Μινέρβα» Χρ! τί ἀνάγκη ἔχουμε τώρα! (γελοῦν) Ὁ ἄρ' ἔμε, τι βρεθῇ καὶ ἐπὶ ποδός. Φραντζέσκα!

Εὐτύχιος.—Τί ἐπὶ ποδός; "Α, ἐγὼ πεινώ καὶ πηγαίνω... μὲ συγχωρεῖτε.

Ἀνθή.—Φαχῶ! (εἰσέρχεται ἡ Φραντζέσκα ἀπὸ τὴν πρὸς τὰριστερὰ θύραν).

Οὐρανία.—Θυσιάζετε τὴ συντροφιά γιὰ λίγο φαγί; Κάτι θὰ βρεθῇ κ' ἐδῶ νὰ χορτάσετε· (τῷ μειδιᾷ).

Εὐτύχιος.—'Αρ' οὐ εἶν' ἔτσι! Δὲν θέλω νὰ κατηγορηθῶ ὡς ἀχόρταγος. (Κάθεται μειδιῶν· ὁ Βένιερος τοὺς κοιτάζει).

Βένιερος.—Μέσα εἶναι ὁ Μανώλης;

Φραντζέσκα.—Μάλιστα.

Βένιερος.—Νὰ τον στείλῃς ἐκεῖ ποῦ σε εἶπα νὰ πάρῃ τὸ κρασί. Ἐλα ἐσύ τώρα νὰ βάλῃς τραπέζι. Ἀπὸ ἕνα πιάτο καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ μαζί.

Φραντζέσκα.—Ξέρω (ἐξέρχεται).

[Ἐκτὸς τοῦ Γεώργου καὶ τῆς Ἀνθῆς περιγερομένων, οἱ ἄλλοι κάθονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Συνομιλοῦν χαμηλοφώνως· ὁ Βάρλας ἀναγινώσκει τὴν ἐσπερινὴν ἐφημερίδα. Ἡ Οὐρανία κάθεται πλησίον τοῦ Εὐτυχίου].

Βένιερος.—Θεώνη· νὰ προσέξῃς λιγάκι τὴ Φραντζέσκα, ὅταν θὰ φαίσῃ τὰ σάνδβιτς. Κάνει τέτοια σπατάλη ὕλικου, ποῦ δὲν θὰ τῆς φτάσουν ὀκάδες.

Θεώνη.—Ἔννοια σου. ("Αχ πῶς ἐκουράστηκα).

Βένιερος.—Χαβιάρι μάλιστα πρέπει νὰ βάλῃ πολὺ λίγο. Τί λές, γιατρέ;

Βάρλας.—Ἔτσι γιὰ τὴ μυρωδιά.

Εὐτύχιος.—"Όσο νὰ κινῆται ἡ ὄρεξις τοῦ χαβιαριοῦ.

Βένιερος.—'Αμ ὅπως κατήντησαν μερικὰ πράγματα, εἶνε ἔτσι, ἴσα-ἴσα νὰ μὴν ξεχνῶμε ὅτι ὑπάρχουν.

Εὐτύχιος.—Φαίνεται ὅτι τὸ κακὸ εἶνε ἀφθονώτερο πάντοτε.

Οὐρανία.—Νὰ ἐν ἀπόφθεγμα γενικῆς ἐφαρμογῆς. (Ὁ Εὐτύχιος τὴν ἀπαρτᾷ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἐκείνη γελά).

Βένιερος.—(Τοὺς κοιτάζει πάλιν ἐπὶ τόπως). Μοῦ ἔρχεται μιὰ ιδέα.

Θεώνη.—Πανελίξ μου νὰ εἶνε καλὴ!

Βένιερος.—Ἔννοια σου, ἔννοια σου, εἶνε πολὺ καλὴ.—Ὡς ποῦ νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ τραπέζι, δὲν πέρ-

νοῦμε τὰ ψωμάκια νὰ τα γεμίσουμε μόνονι μας; "Όλοι.—Ναί...ναί... μάλιστα... σύμφωνοι... Πολὺ ὥραξια ιδέα.

Οὐρανία.—Θὰ βοηθήσῃ καὶ ὁ κύριος Εὐτύχιος.

Εὐτύχιος.—Εὐχαρίστω.

Βένιερος.—Λοιπὸν· ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Φραντζέσκα!

Φραντζέσκα.—(Εἰσέρχεται) Ὅριστε.

Βένιερος.—Οἱ κύριοι ἐδῶ ἀπεφάσισαν νὰ σε ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν σανδβιτισσοποιίαν· (καλὰ τὸ εἶπα;) (Ἡ Φραντζέσκα μειδιᾷ). Φέρε μας ἐδῶ ἐκεῖνες τὶς φραντζολίτσες, τὸ τυρὶ, τὸ σαλάμι, τὸ βούτυρο καὶ τὸ χαβιάρι. Γρήγορα. (Ἡ Φραντζέσκα ἐξέρχεται καὶ φέρει τὰ ὑλικά. Βοηθεῖ καὶ ὁ Γεώργος). Νὰ, εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ τραπέζι... Κύριοι καὶ κυρία, ἐπὶ τὸ ἔργον.

Γεώργος.—Ἐμπρός! ὀρίστε.

Βένιερος.—Βάρλα, ἄφησε τώρα τὸ διάβασμα.

Ἀνθή.—Κύριε Εὐτύχιε, ἐλᾷτε.

Εὐτύχιος.—Κατὰ τὴν πείνα ποῦ ἔχω, δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ εἶμαι ὁ συμπερτικώτερος ἐργάτης.

(Ἀκολουθεῖ).

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Χωριὸ γλυκὸ, χωριὸ εὐτυχισμένο, ποῦ κρύβεις μὲς τὰ κάλλη σου τ' ἀθάνατο καὶ ζηλευτὸ βοτάνι τῆς γαλήνης καὶ τῆς εὐτυχίης, ποῦ ἔχεις πάντα ἀνοιξὴ καὶ χαρὰ, πάντα δροσιὰ καὶ γλυκάδα· ἄχ πόσο μ' ἔχεις μαγεύσῃ, ἄχ πόσο μοῦχεις κάμῃ τὴν πολὺπαθη καρδιά νὰ αἰσθάνεται ἡμέρες μικρόχρονης χαρᾶς στὰ τόσα βάσανα καὶ τὶς λύπες τοῦ κόσμου, στὰ τόσα πάθη καὶ καύμους τῆς ζωῆς.

"Όμορφο καὶ ξακουστὸ χωριὸ, ποῦ μένεις περήφανο καὶ θεόκτιστο στὴ ράχη τοῦ μικροῦ βουνοῦ, μὲ τ' ἄσπρα ἢ μαυρισμένα σπιτάκια σου, ποῦ σειρὰ, σείρὰ σκόρπια ζευγαρωμένα μένουν κτιστὰ καὶ ἀκίνητα ἀνάμεσα ἀπὸ πρασινομένα δένδρα καὶ περιβόλια, μὲ τὸ μικρὸ τὸ σιγαλὸ ποτάμι σου, ποῦ τοὺς πανάρχαιους τοὺς παλιούς καιροὺς ἡ Ναυσικά, ξακουσμένη βασιλοπούλα ἀπ' ὁμορφάδα καὶ πλοῦτια, ἔπλενε στὰ κρυσταλλένια νερά σου τ' ἀγγελοκάμωτο κορμί της καὶ στὶς ὄχτες σου τὰ πλοῦσια καὶ λαμπρὰ φορέματά της· ποῦ ὁ Ὀδυσσεύς, βασιλιᾶς δοξασμένος καὶ πανούργος εἶχε σωθῇ στὰ σιγαλὰ βέματά σου ἀπὸ τ' ἄγρια καὶ λυσσατμένα κύματα τοῦ πελάου.

Γλυκὸ καὶ ἀθάνατο χωριὸ, ποῦ τὸ βασιμισμένο καὶ τυραγνισμένο κορμί μας γιὰτρέφεις ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τοὺς καύμους, ποῦ ὕψωνεις τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά σὲ θεῖους καὶ οὐράνιους κόσμους, σὲ μαγικούς καὶ θαυμαστοὺς κόσμους διὰ οὐράνιες καὶ ἀγγελικὰς ψυχὰς, ἄχ πόσο μὲ κάμεις νὰ ζηλεύω τὰ κάλλη καὶ τὶς χάρες σου καὶ νὰ σὲ ποθῶ παντοτινὴ κατοικία

τῆς φθαρτῆς ζωῆς μου. Χωρὶ μωριστολόιστο κι' ἀνθισμένο, παρσινισμένο καὶ ζωγραφιστό, χάρισμα ἀξέτιμητο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, μεγαλοπρεπῆς εἰκόνα τῆς Δόξας τοῦ Δημιουργοῦ, ζηλευμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι, τριγυρισμένο ἀπὸ πηγὲς καὶ δροσιές, ἀπὸ δάση καὶ ῥεματιές, ἀπὸ περιβόλια καὶ λόγγους, ἀπὸ σπαρτὰ καὶ φυτὰ, χωρὶ τῆς φλογέρας καὶ τοῦ βοσκαῦ, τοῦ ἀηδονιοῦ καὶ τῆς πέρδικας, τοῦ κόσσου καὶ τῆς κίχλας, τοῦ πορτοκαλιοῦ καὶ τοῦ κίτρου, τοῦ ῥόδου καὶ τῆς μουσικῆς, τοῦ γλυκοῦ ἀγέρα καὶ τῆς δροσιᾶς, ἅχ πόσο μὲ μαγεύεις καὶ μὲ τρελλαίνεις, μού κλέβεις τὴν καρδιά καὶ τὸ νοῦ καὶ μὲ κάμνεις ν' ἀλησμονήσω κάθε ἱερὸ καὶ γλυκὸ, γιὰ νὰ πέσω παντοπὶνὰ στὴ γλυκὴ καὶ μαλακὴ ἀγκαλιά σου, στοὺς μαγικούς καὶ λουλουδισμένους κόρφους σου, ὅπου ἐκεῖ ὅλημερὴς νὰ νανουρίζωμαι μὲ τὰ γλυκά βοτάνια τῆς παρηγοριᾶς κι' ἐλπίδας.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ἰδε σελ. 71).

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου ;

Ἡ Αἴλιαν, ἂν καὶ τόσον ἐλικρινῆς καὶ ἁθολός, ἐδίστασεν ὥπως τί ἔπρεπε νὰ εἰπῇ. Καί, ἐνῶ ἐσκέπτετο νὰ φέρῃ τὴν Βέσσην εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν σκέψιν της εἰς τοὺς λόγους της.

— Βέσση, θέλεις νὰ ἐλθῇς νὰ βάλῃς ὀλίγους πούντους εἰς τὴν ταντέλλαν τοῦ φρεμάτός μου ;

— Ἀμέσως, λαίδυ Αἴλιαν, εἶπεν ἡ Βέσση.

Ἦτο τόσον συνειθισμένη νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλην θέλησιν ἀπὸ τῆς Αἴλιαν, ὥστε ἄφησεν ἀμέσως τὴν ἰδικὴν της ἐργασίαν καὶ ἠκολούθησε τὴν νεαρὰν κόρην. Ἐπῆρε ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ φόρεμα, ἀπὸ μεταξωτὴν μουσελίαν, πού ἦτο ἀπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ῥάπτῃ.

Ἡ Αἴλιαν τὴν ἐκοίταζε· ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσα τρελὰ, ὥστε ἐφροθεῖτο νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ μὴν τὴν τρομάξῃ τὸ τρεμουλιασμα πού θὰ εἶχεν ἡ φωνή της. Ἐπειτα, ἀποτόμως, ἐκάθησε πλησίον τῆς γραίας, ὅπως ὅταν ἦτο μικρὴ πολὺ μικρὴ, καὶ τὴν ἠρώτησε :

— Βέσση, μὲ ξέρεις ἀπὸ μικρὴ, ἀπὸ πολὺ νέαν, αἱ ;

— Ὦ, ναί, πολὺ μικρὴ, παιδί μου. Ὅταν σὲ ἀγκάλιασα πρῶτη φορὰ ἦσουν ἓνα μπεμπέ μ' ἑλαφρὰ μαλλάκια σὰν τὸ πρῶτο χνουδι πουλιοῦ· καὶ ἀπὸ τότε δὲν σ' ἄφησα ποτέ!

— Τότε θὰ γνώριζες τὴν μητέρα, ὅταν εἶχε τὴν

ἡλικίαν πού ἔχω ἐγὼ σήμερα, ἀφοῦ ὑπανδρεύθη δέκα ἐπτὰ ἐτών. Βρίσκεις ὅτι τῆς μοιάζω ;... Ἡ θεία Καίτη τὸ λέγει πάντοτε...

Ἡ Βέσση ἄφησε τὴν ἐργασίαν της καὶ ἐκοίταξε τὸ πρόσωπόν της μὲ μίαν ἀπροσδιόριστον ἑκφρασιν. "Α, ναί, ἡ ὁμοιότης ἦτο πλήρης· τὰ ἴδια χαρακτηριστικά μὲ τὸ ἀκαταμάχητον θέλγητρόν των, ἡ αὐτὴ διακρυνὴ σὰρξ, αἱ αὐταὶ φωτειναὶ ἀντανάκλασεις εἰς τὴν παχεῖαν ξανθὴν κόμην, ἡ ἰδία χυτὴ κορμοστασιὰ ὁμοία μὲ τὸν εὐθυτενὴ κορμὸν νεαρῆς πίτυος.

— Ὅταν σὲ βλέπω, νομίζω πῶς βλέπω τὴν μητέρα σου, εἶπεν ἡ Βέσση, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἤρχισε νὰ ὑποτρέμῃ αἰφνιδίως.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι καὶ δι' αὐτὴν ἐπροξένει συγκίνησιν καὶ ἀπλὴ λέξις ἀναφερομένη εἰς τὸ παρελθόν.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ἀπὸ εὐθυμίαν γεμάτους τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὰ χεῖλη μου, τὴν καρδιά, καὶ ἐκείνη, ἡ πτωχὴ μητέρα, μού φαίνεται περίλυπος εἰς τὴν τελευταίαν της εἰκόνα πού ἔχω.

Ἐνα δευτερόλεπτον ἐσιώπησεν· ἔπειτα, θερμῶς, ἐπανάλαβεν μετὰ τινος σοβαρῶς ἰκετευτικοῦ τόνου.

— Γιατί εἶταν ἔτσι ; Τὸ ξέρεις ἀγαπητή μου Βέσση ;

Ἡ βελόνη ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς Βέσσης καὶ μιὰ ἀναφώνησις ἐκπλήξεως τῆς διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη :

— Πῶς μπορούσεν νὰ εἶναι ἄλλῶς μ' ὅλας τὰς θλίψεις, πού ἐδοκίμασε τὸ πτωχὸν πλάσμα ! Εἶταν ἰσχυρὰς κράσεως· ἀλλὰ ὑπέφερε περισσύτερα ἀπ' ὅσα μπορούσε νὰ βυστάξῃ !...

Ἡ Αἴλιαν ἀνετριχίλασε, καὶ ἐπεκράτησε ἐπὶ ἐν λέπτων σιγῇ τόσον παγερὰ εἰς τὸ δωμάτιον, ὥστε ἠκούετο εὐκρινῶς ὅλη ἡ φράσις μιᾶς ρομάντζας ψαλλομένης κάτω, εἰς τὸ σαλόνι, καὶ ὁ θόρυβος τῆς βελόνης τῆς Βέσσης ἦτις ἐπέτρεχεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Ἀλλ' ἀκαταμάχητος δύναμις τὴν ὤθει νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους τί ἦτο ὁ πατήρ. Διὰ τὴν ἐνεργητικὴν αὐτῆς φύσιν, ἡ ἀβεβαιότης ἦτο βάσανος... Μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσιν μέχρι διαρρήξεως ἠρώτησε :

— Βέσση, διατί δὲν μοῦ κάνετε ποτέ λόγον διὰ τὸν πατέρα μου ;

Ῥίγος διέσεισε τὴν γραίαν τόσον ἰσχυρόν, ὥστε ἡ βελόνη ἔσπασε μετὰ τῶν δακτύλων της.

— Νὰ σὲς ὁμιλήσω περὶ τοῦ πατρός σας !!! Διατί, διατί, παιδί μου.

— Διότι ἤθελα τόσον, τόσον νὰ τὸν γνωρίσω ὀλίγον.

— Νὰ τὸν γνωρίσης !... Καὶ γιατί λοιπόν ; Πρέπει νὰ φρίνωμεν τοὺς νεκροὺς νὰ κοιμῶνται εἰς τὴν γαλήνην τοῦ τάφου των.

— Καὶ ὅμως, Βέσση, ποτέ δὲν ἠρνήθης νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς διὰ τὴν μητέρα μου... Μόνον ὅταν πρόκει-